

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 5906/05
17.01.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: мр Јадранке Ињац, председника већа, Зоје Поповић и Јелене Ивановић, чланова већа, са саветником суда Гораном Јосифовим, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца "АА", које по пуномоћју заступа АБ, адвокат, против оспореног решења туженог Министарства финансија Републике Србије - Управе царина 01/11 бр. У/П-701 од 17.6.2005. године, у царинском предмету, у нејавној седници већа одржаној дана 17.1.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем туженог одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Царинарнице Шабац, бр. У/П-479/05 од 18.2.2005. године, а којим су измењени подаци у ЈЦИ УВ-4 бр. 2864 од 22.12.2004. године, ЦИ Ваљево у погледу наименовања 01 у рубрикама 31, 33 и 47 и обавезан тужилац на уплату износа од 35.754,50 динара на име накнадне наплате мање обрачунате царине за робу пријављену и стављену у слободан промет по овој царинској исправи, у року од осам дана од дана пријема решења, на уплатни рачун ближе означен у диспозитиву тог решења, у противном извршиће се принудна наплата уз наплату и камате, а жалба не задржава извршење ове одлуке.

Тужилац поднетом тужбом побија законитост оспореног решења туженог органа и у том смислу наводи да је за рачун увозника "ББ" допремио увезену робу од иностраног испоручиоца која је оцарињена на терет тог предузећа решењем У/П-2822/03 од 25.7.2003. године, тако да није било правног основа да се тужилац као шпедитер обавезује на уплату износа од 35.754,50 динара на име мање плаћене царине, јер је увозник наведено предузеће. Опреза ради указао је да је увозник од ино-партнера прибавио писмени извештај о томе у који се тарифни број сврстава наведена спорна роба па је стога потребно поновним вештачењем од стране вештака ван царинских органа на ову околност утврдити правилно и потпуно чињенично стање. Предложио је да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи, жалбу уважи, поништи првостепено решење и предмет врати истом органу на поновни поступак и одлучивање, с обавезом да му тужени орган надокнади трошкове овог поступка.

Тужени орган, у одговору на тужбу, остајући при разлозима из образложења оспореног решења, предложио је да суд исту одбије.

Решавајући овај управни спор на основу чињеница утврђених у управном поступку на основу чл. 38. ст. 1. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96) и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе на основу чл. 39. ст. 1. истог Закона, Врховни суд Србије је оценом навода тужбе, одговора на исту и списка предмета ове управне ствари нашао да је тужба неоснована.

Правилно је поступио тужени орган када је оспореним решењем одбио, као неосновану, жалбу тужиоца изјављену против првостепеног решења налазећи да је то решење донето без повреде правила поступка као и да је засновано на правилно утврђеном чињеничном стању и правилној примени материјалног права. Ово стога што из списка предмета произилази да је тужилац предузеће регистровано за обављање унутрашње и међународне шпедиције и да послује у своје име, а за рачун налогодавца - у конкретном случају "ББ" као и да је у том својству: поднео ЈЦИ бр. 2864 од 22.12.2004. године, у којој у рубрици 50 није означио главног царинског обвезника; да је у обрачуну ЦИ Ваљево бр. 42145-1404-002864 од 22.12.2004. године, означен као царински дужник са обавезом да дуг плати у року од осам дана од дана уручења овог обрачуна као и да је наведени обрачун потписао овлашћени представник тужиоца, без примедби и каснијих рекламација да није обвезник по основу царине по напред наведеној царинској исправи.

Код овакво утврђеног чињеничног стања, по налажењу Врховног суда Србије основана је оцена туженог органа да је решење првостепеног царинског органа правилно и на закону засновано, јер је одредбом чл. 212. ст. 3. Царинског закона ("Службени гласник РС", бр. 73/03) прописано да је царински дужник декларант (а декларант је према чл. 5. ст. 1. тач. 18. истог Закона лице које подноси декларацију у своје име или лице у чије име се подноси декларација), осим у случају посредног заступања из чл. 26. ст. 2. тач. 2. истог Закона (а посредно заступање је ако заступник иступа у своје име, а за рачун другога лица), царински дужник је лице за чији је рачун декларација поднета. Стога је правилно поступио првостепени царински орган када је туженог обвезника на уплату износа од 35.754,50 динара на име накнадне наплате

царински орган када је тужиоца обавезао на уплату износа од 35.754,50 динара на име накнаде наплате мање обрачунате царине за робу пријављену и стављену у слободан промет по овој царинској исправи. Ово посебно и са разлога што се у списима предмета не налази уговор о отпремању робе (шпедицији) између тужиоца, као шпедитера и напред наведеног предузећа, као налогодавца и увозника предметне робе (нити се тужилац позива на садржину таквог уговора) то се са сигурношћу не може закључити каква су њихова међусобна права и обавезе у погледу плаћања како редовне тако и накнадне царине за увезену робу, па како се у вези с тим тужилац налази у директном правном односу са царинским органом, то је у конкретном случају и царински обвезник. Осим тога како је одредбом чл. 835. Закона о облигационим односима ("Службени лист СФРЈ", бр. 29/78... 57/89 и "Службени лист СРЈ", бр. 31/93) прописано да уколико у уговору није друкчије одређено, налог за отпрему ствари преко границе садржи обавезу за отпремника да спроведе потребне царинске радње и плати царинске дажбине за рачун налогодавца, то тужилац као шпедитер по исплати царинских дажбина има право регреса од увозника као налогодавца за све новчане износе на име плаћене царине.

Цењени су и поменути наводи тужбе да је "ББ" решењем Царинарнице Београд У/І-2822/03 од 25.7.2003. године, обвезник уплате царине и да стога није било правног основа да се тужилац као шпедитер обавезује на плаћање износа од 35.754,50 динара на име мање плаћене царине, па суд налази да су исти неосновани. Ово са разлога што из доказа у списима предмета и то: решења Царинарнице Београд бр. У/І-2822/03 од 25.7.2003. године не произилази да је Предузеће "Интерформ" обвезник уплате царине по ЈЦИ бр. 2864 од 22.12.2004. године, већ за робу оцарињену по сасвим другој ЈЦИ Ј1 бр. 777 од 30.4.2003. године. Такође, суд је ценио и наводе тужбе којима је тужилац опреза ради указивао на погрешно сврставање увезене робе у тарифни став ЦТ и да је у вези с тим требало вештачењем правилно утврдити чињенично стање, па је нашао да су исти неосновани, јер из списка предмета произилази да је тужилац изјавио жалбу на првостепено решење царинског органа од 18.2.2005. године у којој је указао да је незадовољан налазом лабораторије Царинарнице Београд од 27.1.2005. године у вези са сврставањем робе по ЦТ, али из обрзаложења оспореног решења произилази да је тужени орган овај навод оценио и у вези с тим дао довољне чињеничне и правне разлоге које, као правилне и на закону засноване у свему прихвата и овај суд. Захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка је неоснован, јер је одредбом чл. 60. Закона о управним споровима, изричито прописано да у управном спору свака странка сноси своје трошкове.

Са изнетих разлога, налазећи да су оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Врховни суд Србије је, на основу чл. 41. ст. 2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96), одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

Дана 17.1.2007. године, У. 5906/05

Записничар, Председник већа - судија,

Горан Јосифов, с.р. мр Јадранка Ињац, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

ЈК